

Arrest

nr. 245 348 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 juli 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord op 27 juli 2020.

1.3. Op 18 augustus 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 augustus 2020 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Kharoti, gelegen in het district Chardarah, provincie Kunduz. U stopte met school in de vijfde klas omwille van de onveilige situatie, daarna deed u niets. Uw vader werkte een viertal jaar in Koeweit bij de aanleg van wegen. Na zijn terugkeer naar Afghanistan werkte hij vijf tot zes jaar voor W.(...), een bouwfirma gevestigd in de stad Kunduz die huizen, wegen en bruggen aanlegt en herstelt. In de laatste zes maanden voor uw vaders dood ontvingen jullie thuis drie tot vier dreigbrieven van de taliban waarin gezegd werd dat uw vader moest stoppen met zijn werk en dat uw vaders twee zonen (u en uw oudere broer) zich moesten aansluiten bij hen. Uw vader wou zijn job echter niet opgeven. Op een dag in 1397 (gregoriaanse kalender: maart 2018 – maart 2019) werd uw vader toen hij onderweg naar huis was na het nachtgebed gedood door de taliban. Uw oudere broer N.(...), die in Mazar-e-Sharif een legeropleiding volgde, kwam naar huis voor de begrafenis van uw vader. Toen hij na de begrafenis opnieuw vertrok, werd hij in jullie regio doodgeschoten door de taliban. U dook daarna onder in de woning van uw oom. Een maand na uw vaders dood verliet u Afghanistan. U reisde in 20 dagen via Pakistan en Iran naar Turkije, vervolgens in drie tot vier dagen naar Griekenland, waar u vijf tot zes maanden verbleef. Daarna verbleef u negen tot tien maanden in Servië en ruim twee maanden in Polen. U kwam aan in België op 4 juli 2019 en deed de volgende dag een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Naast de problemen met de taliban haalde u problemen aan met de arbaki, die vaak mensen folteren, slaan en bestelen. U bent zelf twee keer geslagen en bestolen door de arbaki. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst legde u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in het verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U verklaarde dat u uw taskara en die van uw vader verloor in Turkije; u zou verschillende rugzakken verloren hebben of ze zouden gezonken zijn in het water (CGVS, p. 2). Niet alleen is dit een stereotiepe verklaring die weinig overtuigend is, bovendien dient opgemerkt te worden dat uit uw dossier blijkt dat u eerder verklaarde dat uw taskara nog in Afghanistan is (zie "bijlage identiteitsdocumenten"). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dergelijke identiteitsdocumenten liever achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Voorts dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 24 juli 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, eerste lid, 2° en 6 tot 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 en laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op 12 juli 2019 een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u op het moment van het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 5 juli 2019 verklaarde geboren te zijn op 23 maart 2002 blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast. Het CGVS merkt voorts op dat u bij uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland geregistreerd werd met de geboortedatum 27 december 1994 (zie document Hellenic Republic, Ministry of Citizen

Protection, d.d. 30/08/2019). Dat u zich in België ruim zeven jaar jonger verklaarde dan bij uw verzoek in Griekenland tast uw geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken. U baseert de vrees in uw hoofde op de dood van uw vader en oudere broer N.(...), die beiden gedood zouden zijn door de taliban. Uw verklaringen over de dood van uw vader en broer overtuigen echter geenszins omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde dat uw vader werkzaam was bij een bouwbedrijf genaamd W.(...) in de stad Kunduz dat zowel voor de overheid als voor privé-personen werkte (CGVS, p. 6). De laatste zes maanden voor zijn dood zouden jullie drie tot vier keer dreigbrieven van de taliban ontvangen hebben waarin geschreven stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk en dat zijn twee zonen zich moesten aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 7). Hoewel de moord op uw vader volgens uw verklaringen verband houdt met zijn werk, slaagde u er niet in overtuigende verklaringen of enig bewijs te geven omtrent het werk van uw vader. Over het bouwbedrijf W.(...) kon u enkel vertellen dat het actief was op de private markt en voor de overheid, dat ze huizen bouwden, wegen en bruggen aanlegden en herstelden en kranen hadden (CGVS, p. 7). Over de contracten die het bedrijf met de overheid zou hebben weet u niets, uw vader zou enkel gezegd hebben dat ze voor de overheid werkten en u verklaarde dat hij misschien via de firma contacten had met de overheid (CGVS, p. 7, 17). Gevraagd naar de locatie van het kantoor van het bedrijf, zei u vaagweg dat het in het midden van de stad ligt en dat u er nooit geweest bent (CGVS, p. 17). Met betrekking tot uw vaders werk zei u slechts dat hij gedurende vijf tot zes jaar bij deze firma werkte en dat hij zowel in Kunduz als in Kunar werkte (CGVS, p. 7). U weet niet hoe uw vader deze job verkreeg (CGVS, p. 17). Over de baas en collega's van uw vader kon u niets vertellen (CGVS, p. 17). U kon ook niet aangeven hoeveel uw vader verdiende (CGVS, p. 7). Dat uw vader een heel boze persoon was en jullie niet zomaar met hem konden spreken is een eerder stereotiepe verklaring die niet overtuigt (CGVS, p. 7). U legde geen enkel document neer ter staving van uw vaders job. U zou bij vertrek enkel uw eigen taskara en die van uw vader meegenomen hebben omdat uw leven in gevaar was en u meteen vertrokken bent (CGVS, p. 7). U verklaarde echter dat uw vader een maand voor uw vertrek gedood is en uw broer nauwelijks enkele dagen later, u zou dan nog enige tijd ondergedoken bij uw oom hebben verbleven (CGVS, p. 7-9, 13). Uw bewering dat u halsoverkop bent vertrokken en daardoor geen documenten kon meenemen overtuigt dan ook allerminst. Bovendien bekwam u ook na uw komst naar België geen documenten in verband met uw vaders werk. U verklaarde dat u aan uw maternale oom vroeg documenten te versturen, maar dat hij dit niet kan doen omdat hij analfabeet is en geen kennis heeft (CGVS, p. 7, 11). Uw verklaring dat hij aan niemand hulp kan vragen "omdat ze bijna allemaal taliban zijn" overtuigt niet. Het is weinig aannemelijk dat uw oom, die u eerder hielp door u te laten onderduiken bij hem thuis en die samen met uw moeder uw reis naar Europa betaalde (CGVS, p. 10), geen verdere inspanning zou doen om u te helpen bij uw internationale beschermingsprocedure door documenten op te sturen, al dan niet met behulp van iemand die geletterd is. U deed overigens zelf geen verdere inspanning om documenten te bekomen. Zo hebt u zelfs niet gezocht op het internet naar het bouwbedrijf W.(...) met het oog op het bekomen van documenten of informatie (CGVS, p. 11). Dat u niet gedacht heeft aan deze optie en dat de firma u veel vragen zou stellen omdat ze u niet kennen, vergoelijkt uw gebrek aan inspanning niet (CGVS, p. 11). U bent immers duidelijk bewust van het belang van documenten in de beschermingsprocedure, zoals blijkt uit uw verklaringen: "Ik wou de documenten hier hebben, het zou makkelijker zijn voor de procedure hier" (CGVS, p. 11).

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw vaders dood zijn beknopt en weinig overtuigend (CGVS, p. 7, 8). Uw vader zou na het nachtgebed onderweg van de moskee naar huis gedood zijn. U verklaarde slechts "We waren thuis aan het wachten om 's nachts te eten, op dat moment hoorden we lawaai. We wisten dat mijn vader gedood was, hij lag daar." Toen u gevraagd werd wat jullie deden toen jullie lawaai hoorden, antwoordde u "We hoorden geluid. Mijn moeder was binnen thuis. We gingen buiten, we zagen dat mijn vader daar lag, we namen zijn lijk binnen in huis." Dat u in dergelijke summiere, weinig doorleefde bewoordingen vertelt over de moord op uw vader tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Uw verklaringen omtrent uw broer N.(...) overtuigen evenmin. U verklaarde dat uw broer in de derde maand van zijn legeropleiding zat, maar u legde geen enkel (begin van) bewijs neer hiervan (CGVS, p. 9). U verklaarde enerzijds wel documenten van zijn opleiding gezien te hebben, anderzijds zei u dat hij alle documenten achtergelaten had om problemen met de taliban te vermijden (CGVS, p. 9). Zijn legerbadge of -kaart hebt u niet gezien, zo zei u (CGVS, p. 9). Nochtans kan verwacht worden dat uw broer tijdens zijn verlof minstens een dergelijke kaart of badge op zak had, zodat hij zichzelf bij terugkeer kon identificeren en toegang kon krijgen tot het opleidingscentrum. Uw verklaringen over de dood van uw broer zijn net zoals die over de dood van uw vader eerder beknopt en weinig doorleefd (CGVS, p. 8). Jullie deden geen aangifte van de dood van uw broer en vader en jullie hebben het leger niet ingelicht over uw broers dood (CGVS, p. 8-9). Dat jullie dachten dat het zinloos was aangifte te doen van de twee moorden bij de overheid is opmerkelijk gezien uw broer een opleiding volgde bij het

leger en uw vaders bedrijf voor de overheid werkte, waaruit toch een zeker vertrouwen in de overheid blijkt.

U verklaarde dat jullie voor de dood van uw vader drie tot vier keer brieven van de taliban ontvingen waarin geschreven stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk en dat zijn twee zonen zich moesten aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 7). Deze brieven liggen nog bij u thuis in Afghanistan, zo zei u (CGVS, p. 8). U verklaarde wederom dat uw oom niet veel kennis heeft van het opsturen van documenten en dat uw moeder daar niets van weet (CGVS, p. 8). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt overtuigt deze verklaring voor het ontbreken van documenten geenszins. Na de dood van uw vader, toen u nog in Afghanistan was, bezorgden de taliban nog tweemaal een brief gericht aan u waarin u gevraagd werd aan te sluiten bij de taliban, zo niet zou u hetzelfde lot te wachten staan als uw vader (CGVS, p. 13). De taliban kwamen echter niet naar uw woning op zoek naar u (CGVS, p. 12). Dat de taliban eerst herhaaldelijk zonder succes uw vader vroegen te stoppen met zijn werk en zijn zonen te laten aansluiten, vervolgens uw vader en uw broer doodden en u daarna nog tweemaal vroegen aan te sluiten, zonder zelfs op zoek te gaan naar u bij u thuis, waardoor u de kans kreeg om te ontkomen, is weinig aannemelijk te noemen.

Het is voorts opmerkelijk dat de taliban nooit aan uw jongere broers gevraagd hebben om samen te werken met hen (CGVS, p. 13). Dat ze nog heel jong zijn is een weinig overtuigende verklaring, u gaf immers aan dat uw broer Na.(...) slechts twee jaar jonger is dan u, waaruit volgt dat ook hij reeds een volwassen jongeman is (CGVS, p. 13, en verklaring DVZ, vraag 17).

Uw verklaringen omtrent andere jongeren in uw dorp wijzen er verder op dat er geen sprake was van systematische rekrutering door de taliban (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban ook aan andere jongeren in uw dorp vroegen om samen te werken, antwoordde u bevestigend. U zei dat een jongen genaamd A.(...) zich aansloot bij de taliban en dat veel mensen in het geheim voor hen werken. Op de vraag wat andere jongeren van uw dorp deden die gevraagd werden samen te werken met de taliban, antwoordde u dat u niet weet wat er met hen gebeurde, dat ze geen probleem hebben als ze meegaan en dat ze (de taliban) iets proberen te doen als ze weigeren. Dat u geen idee hebt van het lot van dorpsgenoten die zoals u gevraagd werden samen te werken met de taliban is opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met de arbaki (lokale politie) merkt het CGVS het volgende op (CGVS, p. 12). U verklaarde dat jullie vaker door de arbaki worden gefolterd, geslagen en bestolen; dit zou een probleem zijn voor het hele dorp. De arbaki spreken een andere taal en zijn tegen de Pashtounen, zo zei u. Uzelf zou zes tot zeven jaar geleden twee keer bestolen en geslagen zijn door de arbaki, ze namen toen uw geld en gsm af. In uw familie is enkel uw broer één keer geslagen door de arbaki. Hoewel deze incidenten betreurenswaardig zijn kan op basis van uw beschrijvingen van wat u en uw broer meemaakten niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw persoon.

Hoewel u verklaarde in andere landen geen verzoek om internationale bescherming gedaan te hebben, blijkt uit uw administratief dossier dat u op 26 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland en op 24 april 2019 in Polen (zie Eurodac search result). Toen u hierop gewezen werd en gevraagd werd om welke reden u de verdere procedure niet afwachtte, zei u dat het leven in Griekenland moeilijk was en dat u naar de smokkelaar moest luisteren, die u zei verder te reizen (CGVS, p. 11). Dat u het verdere verloop van de asielprocedure in Griekenland en Polen niet afwachtte louter omdat het leven er moeilijk was en omdat de smokkelaar u aanmaande verder te reizen relativeert echter de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en ook uw nood aan bescherming, in ernstige mate. Dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geen specifiek doel te hebben na Polen en gewoon meekwam met andere jongens die u in Duitsland tegengekomen was doet uw beslissing de verdere procedure in Polen niet af te wachten des te meer klemmen (verklaring DVZ, vraag 27).

U legde geen enkel document neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, nochtans zou uw familie thuis wel relevante documenten hebben, zoals brieven van de taliban, documenten in verband met uw vaders werk en uw vaders paspoort. Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij alle mogelijke inspanningen levert om zijn identiteit en vluchtmotieven aan te tonen of minstens een afdoende verklaring geeft waarom hij daartoe niet in staat is. U schiet hierin overduidelijk ernstig te kort, zoals hierboven reeds werd opgemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-67, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt

aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming in België geboren te zijn op 23 maart 2002. Na leeftijdsonderzoek werd uw geboortedatum vastgelegd op 1 januari 1999. Volgens informatie van de Griekse autoriteiten registreerde u zich in Griekenland met de geboortedatum 27 december 1994. Hieruit blijkt duidelijk dat u aanzienlijk ouder bent dan u zich voordoet in België. Uw ongeloofwaardige verklaringen over uw leeftijd ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw bezigheden in Afghanistan. U verklaarde tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat u tot de vijfde graad naar school ging en stopte met school toen u ongeveer 14 jaar oud was (CGVS, p. 5). Gevraagd wat u daarna deed, zei u "Gewoon thuis, in het dorp blijven, niks speciaal doen" (CGVS, p. 5). U zou nooit gewerkt hebben (CGVS, p. 5). Toen u nogmaals gevraagd werd wat u gedurende al die jaren deed, zei u dat u niks speciaals deed, dat u af en toe cricket speelde, hier en daar naartoe ging en soms naar de madrassa ging (CGVS, p. 5). Hoewel jullie velden hebben die bewerkt worden door uw oom, hielp u nooit met het werk op de velden (CGVS, p. 5). Deze vage verklaringen zijn geenszins overtuigend, temeer daar dit een periode van een aanzienlijk aantal jaren betreft. Gezien uw valse verklaringen omtrent uw leeftijd, was u bij vertrek uit Afghanistan immers reeds een volwassen jongeman. Dat u al die jaren sinds uw veertiende niet gewerkt of gestudeerd zou hebben is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Overigens merkt het CGVS op dat u ook over uw scholing tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij uw aanmelding verklaarde u immers dat u de middelbare school afgemaakt hebt, terwijl u bij het CGVS verklaarde maar tot de vijfde klas naar school geweest te zijn (zie fiche "mineur étranger non accompagné", d.d. 05/07/2019). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat ze u bij de aanmelding niet gevraagd hebben tot welke graad u naar school ging en dat er een probleem was met de tolk, die heel onbeleefd was (CGVS, p. 5). Noch het louter ontkennen van eerdere verklaringen, noch de verwijzing naar een onbeleefde tolk vergoelijken deze tegenstrijdigheid echter. Gezien het geheel van deze opmerkingen moet geconcludeerd worden dat uw verklaringen omtrent uw scholing en gebrek aan werkervaring totaal ongeloofwaardig zijn en dat u het CGVS geen

zicht biedt op uw werkelijke profiel en bezigheden in Afghanistan. Uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk zijn evenmin geloofwaardig. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, overtuigen uw verklaringen omtrent het profiel en de dood van uw vader en broer geenszins, waardoor het CGVS geen zicht heeft op hun reële situatie en profiel. Bovendien zijn uw verklaringen over uw beperkt aantal ooms en tantes weinig aannemelijk. U verklaarde dat uw moeder slechts één zus en één stiefbroer heeft (CGVS, p. 9, 10). Uw vader zou helemaal geen broers en zussen hebben (CGVS, p. 9). Dat uw vader enig kind is, zonder dat u daar een verklaring voor hebt, en uw moeder uit een naar Afghaanse normen zeer klein gezin komt, is weinig aannemelijk gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat de gemiddelde fertiliteitsgraad in Afghanistan in de generatie van uw ouders zo'n 7,5 bedraagt. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u een deel van uw familiaal netwerk poogt te verhullen voor het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, uw (beroeps)activiteiten en uw familiaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, profiel en familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en subsidiair om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 juli 2020 (stuk 2) en een uittreksel uit het rapport "EASO. Country Guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden gedood door de taliban bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan nadat zijn vader en zijn oudere broer N. reeds door hen zouden zijn gedood. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs ter staving van zijn identiteit voorlegt zonder hiervoor een coherente en afdoende verklaringen voor bij te brengen, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn vluchtrelaas; (ii) verzoeker zich in België ten onrechte voordoet als minderjarige, terwijl uit leeftijdsonderzoek blijkt dat hij ouder is dan 18 jaar en hij bovendien bij zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland een geboortedatum van ruim zeven jaar ouder heeft opgegeven; (iii) verzoeker zijn vrees voor vervolging door de taliban, die hij steunt op de dood van zijn vader en oudere broer, niet aannemelijk weet te maken vermits (1) hij geen overtuigende verklaringen, noch enig bewijs weet te geven omtrent het werk van zijn vader, (2) verzoekers verklaringen aangaande de dood van zijn vader erg summier en niet-doorleefd overkomen, (3) verzoekers verklaringen over zijn oudere broer N. evenmin kunnen overtuigen, hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt over het feit dat zijn broer in de derde maand van zijn legeropleiding zat en ook zijn verklaringen aangaande de dood van zijn broer beknopt en niet-doorleefd van aard zijn, (4) het niet aannemelijk is dat verzoekers familie dacht dat het zinloos was om een aangifte te doen van de twee moorden bij de overheid, te meer nu zijn vaders bedrijf voor de overheid werkte en verzoekers broer een opleiding bij het leger zou hebben gevolgd hetgeen toch duidt op een zeker vertrouwen in de overheid, (5) verzoeker geen aannemelijke verklaring bijbrengt om zijn onmogelijkheid om de dreigbrieven die de taliban aan hem en zijn familie zouden hebben gericht, te vergoelijken, (6) het overigens niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker niet zouden zijn komen zoeken en de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij hij de kans kreeg om te ontkomen, niet aannemelijk kan worden geacht, (7) het opmerkelijk is dat de taliban nooit aan verzoekers jongere broers gevraagd hebben om met hen samen te werken, zeker nu verzoeker zelf aangeeft dat één van zijn broers slechts 2 jaar jonger is en dus ook reeds een volwassen jongeman is en (8) uit verzoekers verklaringen over andere jongeren in het dorp evenmin een systematische rekrutering door de taliban kan blijken en het in dezen niet geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte is van het lot van dorpsgenoten die zoals hij gevraagd werden samen te werken met de taliban; (iv) aangaande de door verzoeker aangehaalde problemen met de arbaki moet worden opgemerkt dat deze incidenten betreurenswaardig zijn maar uit zijn verklaringen geen actuele vrees voor vervolging kan blijken; (v) verzoeker onterecht verklaarde geen verzoek om internationale bescherming in andere landen te hebben ingediend, terwijl blijkt dat hij zowel in Griekenland als in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende en de vaststelling dat hij het verdere verloop van de asielprocedure aldaar niet heeft afgewacht de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert en (vi) verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming terwijl zijn familie thuis wel relevante documenten zou hebben.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk

punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erg kort door de bocht gaat wanneer deze voorhoudt dat zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig is omdat hij te weinig zou weten over zijn vaders werk en onvoldoende gedetailleerd zou hebben verteld over de dood van zijn vader, dat hij immers heel wat details wist te vertellen waarvan er echter veel zijn weggelaten in de bestreden beslissing en het nu eenmaal onmogelijk is om de precieze omstandigheden van de dood van zijn vader te omschrijven aangezien hij er zelf geen getuige van was, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. De Raad wijst er vooreerst op dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen kon aangeven in verband met het werk van zijn vader en diens dood op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beknopte en niet-doorleefde karakter van zijn verklaringen blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is dan ook op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen.

Verzoeker merkt in dit verband nog op dat zijn verklaring dat zijn vader een heel boze man was waaraan hij dergelijke zaken niet kon vragen, enkel betrekking had op zijn gebrek aan kennis van het loon van zijn vader en dat de commissaris-generaal dit foutief betreft op andere gegevens van de werkzaamheden van zijn vader. In dit verband wordt het volgende opgemerkt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker inderdaad het volgende antwoordde op de vraag of hij wist hoeveel zijn vader in Afghanistan verdiende: "*Nee. Mijn vader was een hele boze persoon, we konden niet zomaar met hem spreken.*" (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Deze zinsnede duidt toch wel op een algemene onmogelijkheid om met zijn vader vrijelijk over zaken te spreken en niet louter over zijn inkomsten. Hoe dan ook brengt verzoeker in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bij om zijn gebrek aan kennis over de werkzaamheden van zijn vader te verklaren of te verschonen en beperkt hij zich in wezen tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bovendien brengt verzoeker ook tot op heden geen enkel (begin van) bewijs bij ter staving van de werkzaamheden van zijn vader en dit terwijl de asielinstanties van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1,

tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Waar verzoeker zijn beperkte kennis nog poogt te verschonen stellende dat hij bij zijn aankomst in België nog erg jong was en slechts tot de vijfde klas naar school is gegaan, dient te worden opgemerkt dat zijn erg jonge leeftijd danig gerelativeerd dient te worden in het licht van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 6). Hieruit blijkt immers dat verzoeker op datum van 12 juli 2019 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Bovendien blijkt uit het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende in Griekenland dat hij daar aangaf geboren te zijn op 27 december 1994 (administratief dossier, document Hellenic Republic, Ministry of Citizen Protection d.d. 30 augustus 2019), hetgeen ruim zeven jaar verschilt met de geboortedatum die hij initieel op de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 4). Ook aangaande zijn scholing legt verzoeker uiteenlopende verklaringen af die de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel aantasten. Daar waar hij in het kader van de fiche 'Minteh' nog verklaart dat hij zijn middelbare school heeft afgemaakt (administratief dossier, fiche "*mineur étranger non accompagné*" d.d. 5 juli 2019), geeft hij op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat hij slechts tot het vierde jaar lager onderwijs les heeft genoten (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 11) om vervolgens op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te spreken van het feit dat hij tot de vijfde graad middelbaar onderwijs heeft gevolgd en dit tot een leeftijd van 14 jaar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Gelet op zijn leugenachtige verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd en zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn (gebrek aan) scholing – die op zich reeds zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnen –, kan verzoeker bijgevolg niet verwijzen naar deze elementen om zijn beknopte, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen te verklaren of te verschonen. Bovendien ondermijnen deze vaststellingen eveneens verzoekers bewering als zou hij in Afghanistan nooit hebben gewerkt en niets speciaals hebben gedaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker al die jaren niet gewerkt of gestudeerd zou hebben. Bijgevolg kan de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker een "*doelloze jongeman [was] die zijn school omwille van de onveilige situatie reeds lang opgegeven had*" evenmin overtuigen.

Aangaande zijn voorgehouden problemen met de arbaki wijst verzoeker erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat de Pashtounen in zijn dorp gefolterd werden door de arbaki, hetgeen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in twijfel wordt getrokken. De Raad merkt echter op dat uit verzoekers verklaringen geenszins een actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan blijken. Immers, gevraagd naar welke problemen hij precies kende met de arbaki geeft verzoeker aan dat ze hem in elkaar hebben geslagen en zijn geld en gsm afnamen. Hij omschrijft de arbaki daarbij als erg slechte mensen die onbeleefd en dieven zijn, die tegen de Pashtounen zijn zodat zij een probleem vormden voor het ganse dorp (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker geeft echter ook aan dat zijn problemen met de arbaki dateren van 6-7 jaar geleden en maakt geen melding van andere persoonlijke problemen naderhand, dan wel van het feit dat zijn familie nog problemen zou hebben gekend met de arbaki. Uit verzoekers verklaringen kan bijgevolg geen actuele persoonlijke vrees voor vervolging blijken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) hij geen enkel begin van bewijs ter staving van zijn identiteit voorlegt zonder hiervoor een coherente en afdoende verklaringen voor bij te brengen, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn vluchtrelaas; (ii) verzoekers verklaringen over zijn oudere broer N. evenmin kunnen overtuigen, hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt over het feit dat zijn broer in de derde maand van zijn legeropleiding zat en ook zijn verklaringen aangaande de dood van zijn broer beknopt en niet-doorleefd van aard zijn, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers familie dacht dat het zinloos was om een aangifte te doen van de twee moorden bij de overheid, te meer nu zijn vaders bedrijf voor de overheid werkte en verzoekers broer een opleiding bij het leger zou hebben gevolgd hetgeen toch duidt op een zeker vertrouwen in de overheid, (iv) verzoeker geen aannemelijke verklaring bijbrengt om zijn onmogelijkheid om de dreigbrieven die de taliban aan hem en zijn familie zouden hebben gericht, te vergoelijken, (v) het overigens niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker niet zouden zijn komen zoeken en de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij hij de kans kreeg om te ontkomen, niet aannemelijk kan worden geacht, (vi) het opmerkelijk is dat de taliban nooit aan verzoekers jongere broers gevraagd hebben om met hen samen te werken, zeker nu verzoeker zelf aangeeft dat één van zijn broers slechts 2 jaar jonger is dan hem en dus ook reeds een volwassen

jongeman is, (vii) uit verzoekers verklaringen over andere jongeren in het dorp evenmin een systematische rekrutering door de taliban kan blijken en het in dezen niet geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte is van het lot van dorpsgenoten die zoals hij gevraagd werden samen te werken met de taliban, (viii) verzoeker onterecht verklaarde geen verzoek om internationale bescherming in andere landen te hebben ingediend, terwijl blijkt dat hij zowel in Griekenland als in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende en de vaststelling dat hij het verdere verloop van de asielprocedure aldaar niet heeft afgewacht de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert en (ix) verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming terwijl zijn familie thuis wel relevante documenten zou hebben. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07,

§ 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren zijn in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *"improvised explosive devices"* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager liggen dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de *'conflict severity'* map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, *"Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019"*, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Ten einde de redelijkheid van een mogelijk intern vestigingsalternatief na te gaan dient in de eerste plaats rekening te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waaronder zijn leeftijd, zijn sociaal en familiaal netwerk, zijn financiële mogelijkheden, zijn werkervaring, zijn gezondheidstoestand en andere elementen die van belang zijn bij het bepalen van de mogelijkheid om elders in het land van herkomst een leven op te bouwen. Waar de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, dient erop gewezen dat deze bewijslastverdeling geen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht die steeds op de verzoeker rust en die inhoudt dat de verzoeker de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

In casu moet er daaromtrent echter worden vastgesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen volledig en waarheidsgetrouw zicht verschaft op verschillende onderdelen van zijn persoonlijke (levens)omstandigheden, meer bepaald op zijn profiel, zijn (beroeps)activiteiten en zijn familiaal netwerk. Aldus hindert verzoeker door zijn eigen handelen de asielinstanties bij het verifiëren of er in zijn hoofde al dan niet sprake is van een intern vestigingsalternatief elders in Afghanistan. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

"Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming in België geboren te zijn op

23 maart 2002. Na leeftijdsonderzoek werd uw geboortedatum vastgelegd op 1 januari 1999. Volgens informatie van de Griekse autoriteiten registreerde u zich in Griekenland met de geboortedatum 27 december 1994. Hieruit blijkt duidelijk dat u aanzienlijk ouder bent dan u zich voordoet in België. Uw ongeloofwaardige verklaringen over uw leeftijd ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw bezigheden in Afghanistan. U verklaarde tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat u tot de vijfde graad naar school ging en stopte met school toen u ongeveer 14 jaar oud was (CGVS, p. 5). Gevraagd wat u daarna deed, zei u "Gewoon thuis, in het dorp blijven, niks speciaal doen" (CGVS, p. 5). U zou nooit gewerkt hebben (CGVS, p. 5). Toen u nogmaals gevraagd werd wat u gedurende al die jaren deed, zei u dat u niks speciaals deed, dat u af en toe cricket speelde, hier en daar naartoe ging en soms naar de madrassa ging (CGVS, p. 5). Hoewel jullie velden hebben die bewerkt worden door uw oom, hielp u nooit met het werk op de velden (CGVS, p. 5). Deze vage verklaringen zijn geenszins overtuigend, temeer daar dit een periode van een aanzienlijk aantal jaren betreft. Gezien uw valse verklaringen omtrent uw leeftijd, was u bij vertrek uit Afghanistan immers reeds een volwassen jongeman. Dat u al die jaren sinds uw veertiende niet gewerkt of gestudeerd zou hebben is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Overigens merkt het CGVS op dat u ook over uw scholing tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij uw aanmelding verklaarde u immers dat u de middelbare school afgemaakt hebt, terwijl u bij het CGVS verklaarde maar tot de vijfde klas naar school geweest te zijn (zie fiche "mineur étranger non accompagné", d.d. 05/07/2019). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat ze u bij de aanmelding niet gevraagd hebben tot welke graad u naar school ging en dat er een probleem was met de tolk, die heel onbeleefd was (CGVS, p. 5). Noch het louter ontkennen van eerdere verklaringen, noch de verwijzing naar een onbeleefde tolk vergoelijken deze tegenstrijdigheid echter. Gezien het geheel van deze opmerkingen moet geconcludeerd worden dat uw verklaringen omtrent uw scholing en gebrek aan werkervaring totaal ongeloofwaardig zijn en dat u het CGVS geen zicht biedt op uw werkelijke profiel en bezigheden in Afghanistan. Uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk zijn evenmin geloofwaardig. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, overtuigen uw verklaringen omtrent het profiel en de dood van uw vader en broer geenszins, waardoor het CGVS geen zicht heeft op hun reële situatie en profiel. Bovendien zijn uw verklaringen over uw beperkt aantal ooms en tantes weinig aannemelijk. U verklaarde dat uw moeder slechts één zus en één stiefbroer heeft (CGVS, p. 9, 10). Uw vader zou helemaal geen broers en zussen hebben (CGVS, p. 9). Dat uw vader enig kind is, zonder dat u daar een verklaring voor hebt, en uw moeder uit een naar Afghaanse normen zeer klein gezin komt, is weinig aannemelijk gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat de gemiddelde fertiliteitsgraad in Afghanistan in de generatie van uw ouders zo'n 7,5 bedraagt. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u een deel van uw familiaal netwerk poogt te verhullen voor het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, uw (beroeps)activiteiten en uw familiaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, profiel en familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.
(...)"

Indien verzoeker daadwerkelijk nood zou hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet, kan worden verwacht dat er geen redenen bestaan voor verzoeker om de asielinstanties geen volledig en waarheidsgetrouw zicht te bieden op zijn persoonlijke omstandigheden. Dat dit *in casu* echter niet het geval blijkt te zijn en dat verzoeker de asielinstanties integendeel geen zicht biedt op zijn persoonlijke levensomstandigheden, toont dan ook aan dat verzoeker geen nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken, nu hij in het verzoekschrift daarentegen blijft volharden in zijn ongeloofwaardige verklaringen. In zoverre verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz en hiertoe citeert uit het aan het verzoekschrift gevoegde EASO-rapport (verzoekschrift, stuk 3) moet worden benadrukt dat verzoeker het door zijn gebrek aan medewerking onmogelijk maakt om na te gaan of er in zijn hoofde sprake is van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief elders in Afghanistan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET